

4600.

Отдавна са приспани вековете,
В които вождът лично бе познат,
Днес гледа ни от своите портрети,
Недостижим в огромния палат.

Чрез медиите той със нас общува
И в натъкмена самохвална реч
За бъдеще щастливо пророкува,
А то отскача все по-надалеч.

Нарича ни човекоединици,
Но нули сме за него до един,
Когато построени във редици

Приветстваме го като властелин,
Доказвайки на звяр и на природа,
Че сме от суперстадната порода.

4601.

Поръчаната към властта любов
Лежи покорна и несподелена,
Увита е във траурен покров
И с черни карамфили обградена.

Между Родината ми и властта
Възникна пропаст непреодолима,
А опитите да се скрие тя
Сами подкрепят факта, че я има.

Поробени от родни чужденци,
Напразно искаме освободител,
А милиони трънени венци

Осигуряват скръб за всеки жител
И будна пазят вярата ни свята,
Да чакаме с надежда чудесата.

4602.

Откакто мравка, чавка, кукумявка
И нерез са в държавата начело,
Според направената точна справка
Спокойствие народа е обвзело.

На важни постове са все животни,
Човеците навред са уволнени
И вместо тях тълпи от неграмотни
Двукраки със пера* са назначни.

Финансите поемат се от мравки,
От нерез – на културата ресора,
Просветата оправя се от чавки,
От кукумявка - връзките със хора.

Те невъзможни стават през деня,
Защото са ѝ пречка на съня.

**Платон определя човека като
„двукрако същество без перушина“.*

4603.

Държавата е на командно дишане,
Предизвестието тъжно на смъртта,
Инжекциите с лозунги възвишени
Народа мамят, мамят и властта.

Уви! Патологична е надеждата,
Която храни лудостта с мечти,
Нещастиято нивга не съглежда тя,
„Честито робство!“ някой-си крещи.

Словата губят своето значение,
Те средство за общуване не са
И даже надареността на гения
Е глуха на съдбата за гласа.

А гдето липсват на словата звуците,
Там шества произволът на юмруците.

4604.

„Човекът е непропорционален,
В съгласие с природата не е,
Променя я чрез натиск свръхтотален
Откакто шефство над света пое.

Покри земята със какви не сгради,
Небето с кули всякакви проби,
Металите от рудите извади
И за оръжия употреби.

По взривна мощ вулканите надмина,
Дори и всеки силен земетръс
И се очаква някоя година
На цялата Земя да тури кръст.“

Така мълвеше младата маймуна
И в скута си маймунчето целуна.

4605.

Живеем в невъзможни времена
На подпомагано самоубийство*,
Признато за лишено от вина
Дори от прокурори и съдийство.

Купуваш си заветния билет
Със направление еднопосочно
И с трепет чакаш да ти дойде ред
С живота да се разделиш предсрочно.

Печалбите на фирмите растат,
Продажбата на гибел е изгодна –
За органи насища се гладът
Във търговията международна.

Да, тези две потребности насрещни
Съдбата непременно ще ги срещне.

**Евтаназия*

4606.

Когато в украинския простор
Започна страшният „голодомор“,

Смъртта вилня и най-напред обсеби тя
Неподозиращите нищо бебета,

А после ударът ѝ осени
Децата и кърмящите жени,

Безспорно подходящи за умирање,
Защото срещу глад не са тренирани,

Докато всеки воин мудроок
Под клетва бе превърнат в звяр жесток

И сееше смъртта без колебание,
Щом Сталин бе дарил го с оправдание,

За да отнеме всяко зрънце жито,
От осмъртените селяци скрито.

4607.

Народът чака странното явление,
Когато, влизайки във ритъм нов,
Търпението става нетърпение,
А послушанието боен зов.

От сън дълбок събуждат се вампирите
Със жаждата си за безмерна мъст
И тръгват на тираните по дирите
След страшния пореден земетръс.

Така всемирните несправедливости
Във справедливост се превръщат в миг
Напук на властващите предвидливости
И заплашителния техен щик.

Не мога да ви го датирам точно,
Но случва се. И винаги предсрочно.

4608.

Клио в Историята бе богиня
И муза, вдъхновила Тукидит,
Сега обаче вече е слугиня,
Обслужваща наука пред фалит.

Обгръща с ласките си историците,
Душа и ум продали за пари
И като някакви грабливи птици те
Отечеството не щадят дори.

Безчинстват нагло в храма на науката,
Двуличието им е пръв герой,
Лъжата им е символ на сполуката,
От храма да ги гони, няма кой.

Те всичките са издържливи бурени
И сигурно там затова са турени.

4609.

Подготвят вождовете ни грижливо
Провала на престъпната си власт,
Омразата им служи за гориво,
Натрупана към тях от всички нас.

Тя дълго на любов им се привижда
И те приемат явните лъжи,
Като обет, чрез който се иззижда
Режим, навеки за да продължи.

Учудва ги и даже изненадва
Стремително прииждащият грях
Със образ на неумолима брадва
Над шията на всекиго от тях.

В Историята влизат след това,
Като Луи Шеснайсти - без глава.

4610.

Две мнозинства сега са във агония:
Това са македонците в България
И всички българи от Македония
Във резултат на умствена авария.

Сестри и братя, даже и близнаците,
Днес жертва са на хищно разделение,
За да се удовлетворят мераците
На вождове със слабо просветление.

Свестете се обезчестени властници
от бесните среди на живодерите!
Снабдявате земята със нещастници
На дълговечния позор пред дверите!

Там вие, роби на престъпни страсти,
Народа ни разсичате на части.

4611.

В пустинята на име „Политика“
Лъжата има смисъл на вода
И щедро из оазисите блика
За радост на околната среда.

А който има повече запаси,
Ще оцелее лесно в пек и зной
И е възможно трудовите маси
Дори да го приемат за герой.

Машината навред света променя,
Замества тя камили и коне,
Земята се усеща обновена,
Но политиката обаче – не.

Измамата е нейна Свобода,
Лъжата – освежителна вода.

4612.

Когато комунизмът взе властта,
Поскъпна всичко. Без продажността.

Усети се от всекиго тогава,
Човек че склонен е да се продава

Без оглед млад ли е или е стар,
Той тръгна към свободния пазар,

Където активисти със каскети
Издаваха партийните билети,

А те по начините всепризнати
Гаранти бяха на добри заплати,

Така че партията-хегемон
Нарастна бърже до над милион,

Но комунизмът падна и уви,
Съставът ѝ край нулата се сви.

4613.

Неумолим е медийният шум,
Когато трови личния живот,
Увличайки с успех душа и ум
Във своя непрестанен хоровод.

Ти „влизаш“ в Бъкингхамския палат,
Кралицата те „угощава“ с чай,
„Участваш“ във гвардейския парад
И този хубав празник няма край.

Умът ти милостиво е приспан
И към пробуждане не се стреми,
За теб да мисли друг е призван,
Той съпротивата ти ще сломи.

Робот или човек? Поне за мен
Въпросът е все още нерешен.

4614.

С възторженост аз слушвам премиера
Да лъже без окото му да мигне
И зная, нивга няма да намеря
Как той това успява да постигне.

Голяма дарба! Нему свалям шапка!
Като тесто той истината мачка,
А после без съмнение ни капка
На бит пазар продава свойта плячка.

„Успях да подбера народ удобен
И с лъжепромукаема порода,
Беззлюбен, до безпаметност способен,
Да вярва, че към щастие го водя“.

Ръката си по темето прокарва
И сам започва във това да вярва.

4615.

На минало и бъдеще ритниците
Понасят всички млади, всички стари,
За миналото лъжат историците,
За бъдещето - кой когато свари.

Разделят ги променящи се граници,
Наричани отдавна настояще,
И хората, общопланетни странници,
Се трупат пред вратите им блестящи.

Съдбата стреля без предупреждение,
Към миналото бърже ги отправя,
Предсрочно праща им успокоение

Със право на заслужена забрава,
А също, без каква да е условност,
И правото на вечна безтегловност.

4616.

Любов и злоба по различен път
В рода човешки са се появили,
Любов таи се в майчината плът,
А злоба внася се от външни сили.

Изобретена е във онзи ден,
Когато Каин осмъртява Авел
И от братоубийство вдъхновен
Над този свят властта ѝ предоставил.

От време оно злобата расте,
А любовта в клинична смърт изпраща
Със образа на страдащо дете,
Чиято мъка никой не заплаща.

Но все пак, за честта на цяла нация
Тя жива е в отдел „Реанимация“.

4617.

Разправят сладкодумни дипломати
С големи незаслужени заплати,

Че ядреният страх е намален,
А той нараства бързо всеки ден

Без оглед на съюзи и задруги
По повод миротворчески заслуги,

Щом по закон, а даже без закон,
Смъртта сгъстена е в един бутон

И въпреки игрите задкулисни
Ще се намери кой да го натисне...

Дали ще е пречист анабаптист,
Бандит или луд националист,

Той в мрака някъде сега се крие
И е готов Земята да затрие.

4618.

Загина нечовешкият режим
Със зверската си и жестока вяра,
Изчезна безотчетно, яко дим...
И зверството умря. Но не и Звяра.

Сред множеството той сега е скрит,
Но здрав и жизнерадостен обаче,
На завет в историческия мит,
Че сме народ на жертви и палачи.

Палач ще бъде важният човек
Със дълг да сложи край на всичко живо,
Дълг отговорен и съвсем не лек
За нов път уж към бъдеще щастливо.

Той чака времето да се обърне
И комунизмът скоро да се върне.

4619.

Широко ползваме полупроводници
В съгласие с научния прогрес,
Докато думата „полунегодници“
Остава неизмислена до днес.

Изглежда преходните положения
Не е възможно да се състоят,
Особено при нови поколения,
Забързани по своя труден път.

Негодникът се пръква без подготвяне,
Узрял напълно и в завършен вид,
Тъй пътят към изгодното сработване
И към успех за него е открит.

Тук хората ни от особен тип са –
„Полунегодникът“ е в трайна липса.

4620.

Лезбийка и пасивен педераст
На две страни в Европа са начело
Във чест на изпълнителната власт,
Поела непривичното им дело.

Това не е ли безразсъден вик
На люто наранената природа,
Почувстала прииждащия миг,
Когато се превръща в бич разплода?

И ако *homo sapiens* умре,
Защото няма да се размножава,
Тогава Космоса ще разбере

Планетата ни кой я управлява
И ще открие, че вместо хората
Се подвизават австралопитеците.

4621.

Старее щастието ни, старее,
Старее заедно със всичко нас
И с обич се старае да съгрее
Останките на дните ни в запас.

А ние често яростно го пъдим,
Уплашени, че ще ни навреди
И даже сме готови да го съдим
Защо не е, което бе преди.

Не виждаме, че сме се променили,
Че младостта отдавна е далеч,
Но липсват ни желаня и сили
На себе си да кажем „Нивга веч!?”

А старото ни щастие ни чака
И ни шепти „Изпуснали сте влака!“

4622.

Заглеждам се в човешкия геном,
Граден грижливо милиард години,
Това е моят молекулен дом,
А също и на моите роднини.

Очите, форма на главата, ръст,
Са всички точно предопределени,
Дори поклоните на моя кръст
С оценка „издържлив“ са наградени.

Но гени за убийство не видях,
Нито за подлост, мъст или за злоба,
От тази липса поразен аз бях
И поразен ще вляза с нея в гроба.

А вие, в ежедневието улисани,
Дали ще разберете где са вписани?

4623.

Човек не се износва от възпяване,
След всяка ода той е като нов
И всяко лицемерно възхваляване
Се схваща като истинска любов.

Но славата е като наркотиците,
Потребността от ден на ден расте,
А свърхпохвали между политиците
Желае не един да прочете.

За Сталин е „Бащата на народите“,
За Димитров „учител“ е и „вожд“,
С портрети по стените на заводите
И на огромна вестникарска площ.

А статуята им се оценява
По динамита, с който се взривява.

4624.

Отдавна пълни се с какво ли не,
Но Вечността с товар не се препълва,
А Бог пред нея гъне колене,
И моли Нищо в нея да покълва.

Напласен съм от празните слова!
Кога и за какво са сътворени?
Защо сме задължени след това
Да търсим как да бъдат обяснени?

Дори за учените Вечността
Научен интерес не представлява,
Тя символ пряк е на мъглявостта,

Със който вечно ще се прекалява,
Най-вече, щом под надписа „велик“
Се гроб копае за прочут мръсник.

4625.

Вървя в огромен пренаселен град
И погледи разменям с много хора,
Които движат се напред-назад
И мълчаливо чезнат сред простора.

Кои са? И защо ме срещат те,
Щом бързо ще изчезнат като в бездна
И докато числото им расте,
За тях аз също бързо ще изчезна?

Не сме ли мъртавци един за друг,
Разминали се даже и без спомен?
А знак не ще постави никой тук,

Да отбележи този миг преломен,
Когато аз почувствах и разбрах,
Че за света съм само шепа прах.

4626.

На един летец.

Моторите им шумни вече чува,
Не ги брои, но само ги напсува,
А те са всички асове прочути,
Но той – с безсмъртие на две минути
И стреля, стреля във простора син,
И вижда намаляват със един,
Но той самият вече е ранен,
Не ще дочака следващия ден,
И щом удобна цел си набеязва,
Като куршун в корема ѝ се врязва
И нивите край село Пасарел
Приемат в себе си героя смел
Със гроб незнаен, също като Левски,
А името му беше Списаревски.

4627.

*София ще се превърне в картофена
нива. (Уинстън Спенсър Чърчил).*

Чрез жеста с Нобеловата награда
Изплюха се в лицето на Честта
За ужас и нещастна изненада
На всички честни хора по света.

Циник бе той и жаден кръвопиец,
Подържан цял живот с невинна кръв,
Отдавна уличен детеубиец
И публично приеман за такъв.

Като продукт свещен на грозотата
Лицето му е с пура във уста,
Ведно със грозотата на душата,
Която е с по-грозна грозота.

Наскоро името му поругаха.
Достоен жест. Макар че закъснях.

4628.

*„А тиранинът върлува
и безчести край мой роден,
коли, беси, бие, псува
и глоби народ поробен“ (Христо Ботев)*

Такива бяхме някога. Такива
Оказваме се и в сегашно време –
Щом сиромашината ни е жива
И тежко е държавното ни бреме.

Избираме, но само във обсега
На изброеното ни от поета,
Души ни политическата жега,
Но друга форма няма възприета.

Изреждат се изедници всеядни
Със птичи мозък, но уста големи,
Крадат стремително, каквото падне,

Полиция и съд остават неми,
Но вие безсъмнено ще се слисате,
Щом видите какво е зад кулисите.

4629.

Лъжа най-едра беше комунизмът,
По-едра и от девствено зачатие,
Но за бездарната човешка измет
Той се превърна в доходно занятие.

На селяните обеща земята,
Възторжен труд - на всички пролетарии,
На цялата Вселена - Свободата
И хляб за двете земни полушария.

Със много смърт по цялата планета
Завърши страшната мистификация,
На Ленин и на Сталин под портрета,

Но засега във родната ни нация
Възобновяването ѝ възшествие
Отлага се до Второто пришествие.

4630.

Като отроче на народен враг
Аз, според моите възпоминания,
Живея от дете немил-недраг,
Но без да ме обхваща отчаяние.

Агентът, който къщата ни взе,
Оказа се човек със добродетели,
И съвестта, за да не го гризе,
Ни канеше на гости. Без свидетели.

Ремонтът бил завчас необходим,
Била клозетната чиния счупена,
Налагало се ние да платим,
С парите нова за да бъде купена.

Понякога на ДеСе във отбора
Се срещаха тук-там и свестни хора.

4631.

*„Четете и знайте кой бе Самуил,
Дето си изгуби душата във ада...“
(Иван Вазов, „Отец Паусий“)*

Бе слънчев летен ден на зной и пек
От сетния за нас свободен век

Със бързо намаляващото време
До зреещото вече робско бреме,

Когато Самуил от своя трон
На смърт осъди брата си Арон

(По неизвестни досега причини)
Ведно със всички негови роднини.

Деца пищяха от предсмъртен страх
„О, чичо, не извършвай този грях!“

Историята зреше тази гледка
С отрязани глави за наша сметка,

А две държави, чийто цар е бил,
Все още спорят чий е Самуил.

4632.

Джуджето Путин обявиха
За най-големия руснак –
Които не се съгласиха,
Съобразително избиха
По путински, т.е. до крак.

Страните чужди за какво са,
След като с бой ги покори?
Естествено, да ги плячкоса
И тури точка на въпроса
Чрез кървавите си пари.

Така успя и „хитлеризъм“
Да прероди в „путлеризъм“.

4633.

Осведомеността ни по обем
Обхваща бързо цялата планета,
Расте взривоопасно щем – не щем
И пълни мозъчните чекмеджета.

Да се престоря няма как на глух,
Щом Путин градовете разрушава
С удобното „не знаех“ и „не чух“ –
Деца там се изгарят като плява.

А зарево на Дух Свети кръжи,
Достига до бърлогата му скрита,
Където Путин своите лъжи
На завет да измисля предпочита.

И общоруският въпрос познат
„*Что делать?*“ става на „*Кто виноват?*“

4634.

Закона с волята на едного
Заменят като със вълшебна пръчка
Във случай, че двубоят кой кого
Прерастне във обществена поръчка.

По мирен начин рядко, често с кръв,
Водачът своите правила налага –
За да докаже, че навред е пръв,
Той на морала най-напред посяга.

Със сила днес е придобил властта,
А утре с подлости ще я задържа,
Дорде накрая го изрита тя
Като зловонна непотребна мърша.

Такъв е този мрачен кръговрат
Навред по хубавия Божи свят.

4635.

Ти си герой за пример във страната,
Прекрасен неин син незаменим,
За теб плющят свободно знамената
И трябва да те любим и ценим.

Но изведнъж (о, как не ми се вярва!)
От Парията казват, че си враг
И върху теб се като гръм стоварва
Гневът на вожда. Пак! И пак!! И пак!!!

Дори и спомена за теб ще гонят,
Навред изчезва всеки твой портрет,
А против теб застава и законът
Със целия червен обществен ред.

В какво си провинен? Къде? Кога?
Навярно ще узнаем. Не сега.

4636.

Предмет на преговори и на спор са
В международен и народен план
Въпроси има ли търговска борса
С търг за държави цели основан?

Уви, такава безсъмнено има,
Началото ѝ бе един банкет,
Когато в Техеран Големи Трима
Крояха новия световен ред.

Тя тайна бе съвсем до неотдавна,
Но всичко променено е сега –
Узаконена е и вече явна

(Това не е шега, не е шега!)
И не един покварен пълководец
Продава собствения си народец.

4637.

Привържениците на Свободата –
Едно традиционно малцинство,
Крепят мечтата ни, че на Земята
Възможно е щастливо общество.

Светът търпи ги без да ги обича,
Не разрешава да се размножат,
По някоя глава тук-там отсича,
Когато се надигат всеки път.

Така се носят те през вековете,
Безплатна мостра на човещина,
Сред множеството вакло на овцете,
Които са за вълците храна.

Непроменено всичко е до днес
И “homo homini”, да, “lupus est”.*

**Човек за човека е вълк(лат.)*

4638.

Морета, планини, реки, гори,
Отдавна разполагат със дар слово,
Поетът бързо им се довери
Със сърчице за изповед готово.

Балканът е за него „стар баща“,
Друг път „закрилник“ е срещу несгоди
И всички много хубави неща,
За нас и православните народи.

Природата живее без лъжи,
Което ни изглежда доста чудно,
Почтеността съвсем не ѝ тежи
При досег с обществото многолюдно.

На никого не противоречи,
Защото знае мъдро да мълчи.

4639.

На думите сред буйния поток
Се срещнаха Науката и Бог,

Становищата свои да премерят
И истината в спора да намерят.

Най-важна тема, както всеки път,
Бе где и как възникнал е светът:

„От мен създаден е във миг върховен,
Творец съм аз велик, като Бетовен!“

„Създател на света не си ти бил,
От нищото той сам се е родил

Във точката, добила популярност
Под хубавото име „сингуларност“.

„Проклинам те, щом зло те сполети,
На „сингуларност“ да се молиш ти!“

4640.

За бъдещето отговаря Бог,
За миналото – главно историците,
А настоящето с поклон дълбок
Е предоставено на политиците.

Потребността от липсата на ум
Преизпълняват те със вдъхновение
И смело движат се по своя друм
В мъглата на общественото мнение.

Не знаят накъде се движат те –
Тъй нивга няма да сгрешат посоката,
Докато козни Дяволът плете

На злото да преразпределя стоката
И с несмутимия си поглед мрачен
Във настоящето ни е вторачен.

4641.

На Хитлер задължена е войната,
Че безпощадно я обогати
И днес заслугата му е призната
По всички географски широти.

Атака неочаквана! Атака!
Без оглед, че глаголства за мира!
Внезапен удар жертвата не чака,
А чака я предсмъртната игра.

И всички договори губят смисъл,
Погребани след бомбения взрив,
Ведно с тогова, който ги е писал,
А също с кой е прав и кой е крив.

Останалите живи съжаляват,
Но са дарени с право да забравят.

4642.

*...Qu'il se souviennne bien
Que tous les sentiments, don't la noble aliance
Compose la vertu, l'honneur, la bienfaisance,
L'équité, la candeur, l'amour et l'amitié,
N'existèrent jamais dans un coeur sans pitié.
(Camille Desmouline)*

Убит бе авторът на този вопъл
И бе зарит трупът му, още топъл,
За да не падне втори път под ножа
На преработващи човешка кожа,
Които в свободолюбива Франция
Предмети произвеждаха с гаранция
И знаменца във чест на Свободата
С цел вредом по света да е призната,
Но ако за беда това не стане,
От кожа сувенир ще им остане,
Чрез който истината да се помни,
Че на терора жертвите огромни
Градяха чрез смъртта си светъл трон
На идващия с гръм Наполеон.

4643.

Величието? Как си го представя
Човекът, придобил внезапно власт? -
Ще му помогне ли то да се справя
Със враговете, щом настъпи час?

Дали да им прости и ги обеси
Или да ги обеси и прости?
И в двата случая ще се намеси
Без справедливостта си да пести.

Добре премерен страх, не Свободата,
Укрепват стожерите на властта,
Такава днес е истината свята,
Заплащана с цената на честта.

А тя сега и в бъдността ни близка
Очаква се да става все по-ниска.

4644.

Щом мисълта командват отстрани,
Полезна е, макар и несвободна,
Но ако вътрешно се подчини,
За подчинителя е най-изгодна.

Мечта заветна е на всеки вожд,
На роба мисълта да притежава
И законообразно ден и нощ
На волята си да го подчинява.

Научна група, крупна по обем,
Изследване на мозъци провежда,
Макар почитено да е не съвсем,
Тя тайните им търси със надежда.

Напредва със благословия свише
И на Човека лошо му се пише.

4645.

Търпимст към несправедливостта
За щастието ни е предпоставка,
Като трагикомична подигравка
Със вечното устройство на света.

Правдоискателството е недъг
И то във лагерите се лекува,
А там животът пет пари не струва
На злото в омагьосания кръг.

Да трае трябва ведрият човек,
Да трае и се прави на добиче
С признание хомота, че обича
И е готов да го търпи навек.

А щастието нежно го прегръща
И не напуска неговата къща.

4646.

Сред невъзможен свят да се живее
Понякога изглежда е нормално,
Човек да се смири ако успее,
Навред че властва злото изначално.

То из бедняшките колиби шета,
Задълго във дворците се е спряло,
Покланя му се цялата планета
И Космоса - на части и изцяло.

Непобедено и непобедимо
От най-дълбока древност съществува,
Като причастие, необходимо
Човекът с Бога-Дявол да общува.

И който тази истина съзре,
Ще си живурка винаги добре.

4647.

Деветдесет и осем са войните
С участието на Светата Рус,
А от печалбите и от щетите
Се зароди Съветският Съюз.

Недоукрепнал още той бе срутен
От разрив във една безлунна нощ
И над останките застана Путин
Като случаен, но единствен вожд.

Той път на нейде приповдигнат сочи -
Обувките му са със ток висок,
Но ръста си не може да надскочи,

Във опита да бъде руски бог,
Макар любов, измервана в проценти,
Да му поднасят верните агенти.

4648.

Украинци четирсет милиона
От градове, паланки и села
На саможертвата си под заслона
Не срещнаха смъртта с „Добре дошла!“

Безстрашен, страшен, във деня барутен
Народът правдата си защити
И правдата му правдата на Путин,
Позор че е навред оповести.

Героите множат се всекичасно,
Пред бронята им танковете мрат,
Защото знаят колко е прекрасно
За своя дом да жертваш кръв и плът.

И бързат, докато ги грабне Адът,
В победа своя ад да доизстрадат.

4649.

Когато във разгара на войната,
Добро и Зло разменят си местата,

Едничко знамето подава знак
Кой на кого, кога и как е враг,

А непознати бият непознати
С куршуми, щикове и със гранати,

Необяснимо на какво във чест
По заповед на властелина днес,

Украйна който мрази с мерзост дива
И с пламъци отровни я обвива,

Без отговор на своята мечта
Защо не се предава още тя

С безстрашието заради което
Гризе си в Кремъл ноктите джуджето.